

Szabadító

*El akartam szabadítani magamtól,
epret hadd kószoljon,
bort hadd igyon,
vérillatú legények között hadd forogjon,
hogy éneke másképpen szóljon,
hogy lelke lombosodjon,
hogy kedélye virágosodjon,
élménye záporozzon,
hogy ami visszhangos neki, abba szóljon...*

*Ecetes ízű számat hogy felejtsd el!
Ordító fájdalmat szigeteld el!
Falazd el bánatomat te magadtól!
Sajnáld az éveidet irgalmamtól!
Hogy te is irgalmas lehess valakihez!
Hogy szerethesd szerethetéssel, akit szeretsz!
Bűnösségem ítéletteddel hogy eltaszítsd!
Gyümölcsét kínjainknak magaddal vidd!
Hogy holnapi bűnösségedtől óvd meg magad!
Hogy lásd: az életünk itt tört kirakat
széthulló göncei között folya tovább!
Hogy a nyárban kivirágozzon újra a szád!
Hogy életünk szakadékától eljuss
életed kezdetéhez!
Hogy az érinthetetlen időt be ne vérezd!
Hogy neked az lehessenek,
végre azzá lehessenek, aki lenni tudok!
Hogy ne jöjj a lehetetlenbe újra —
rádzuhanok!*

*Ha omlik szigorúságom újra: vétkes leszek.
Vádolhatsz, vádolhatlak —
s mint az ebek,
ha föloldó szerelem híján tépik egymást:
úgy ütsz a szavaiddal,
és én is ítéletemet úgy vetem rád.*

*Mondtam az asszonynak újra: elbocsátlak.
Te mondhatod: kirúgsz.
Én mondom: elbocsátlak.
Én mondom: háborúmból küldlek haza.*

Én mondom: tűzesőtől óva intlek!
Én mondom: szedj virágot,
fonj koszorút!
Én mondom: az asszonyi voltod hirdesd!
Én mondom: magadra építsd önmagadat!
Én mondom: örömdre tükörbe nézz!
Én mondom: elmúlást eszem, sőt izzadok.
Én mondom: keserűség bennem a méz.

Te mondhatod: gyalázat izzik csontodban is!
Én mondom: gyalázatokban ég a csontom.
Te mondhatod: örületbe kerget valakid!
Én mondom: ide kellett fölzuhannom.

Te mondhatod: felhőkben úszol!
Te mondhatod: pokolból sisteregsz föl!
Én mondom: eltévedek a pokol felhőiben.
Te mondhatod: emberségedből kivetkőzől!

Én mondom: emberségemben fojtanak meg,
az embertelenségek itt találnak.

Te mondhatod: kifícamítod önmagadat.
Én mondom: a csontjaimból építek tűzkereket
könnyeid záporának.

Tétova kezed rajtam

Tétova kezed rajtam
arcod nélkül.
Sötétben számba nyúlkál
arcod nélkül.
Fekete késed rajtam
arcod nélkül.
Elveszed lélegzetem
arcod nélkül.

És arcom? — szenvedéstől üszkös gödör.
És arcom? — gennyes árok a legyeknek.
És arcom? — olvadó kő lángtoronyban.
És arcom? — Holdra dobott aranyóra.

És arcom? — oltalomtól puszta határ.
És arcom? — kötelen sár, futóhomok.
És arcom? — vethetetlen tarlóvirág.
És arcom? — engedelmes céltábla már.

*Kettőnk arca közé
a felhők reggelre behajóztak.
Foszlik az emlékezetünk,
itt nem lesz újra tavasz.*

Legenda

*Pokolból arcom főleg
füst nélkül
pernye nélkül.*

*Szövétnek gyanánt se immár
csak a parázs
fényével heve is már csak ragyogás.*

*Mint mennybemenetel képe képzeletben
mint a befejezettség történése
egy kölyök tudásra gyulladt velejében
vagy vének jégszívében.*

*Pokolból főleg az arcom
mert lezuhan
a szemmel láthatatlan
de bizonyos zuhanással a pokol.*

*Csak a tudást kérdezi vissza
holnap az elmúlásból
az ember ha ember marad a Földön
a kérdező.*

SZALAI CSABA

Nem szólt érted

*a déli harang, csak a varjak szóltak Mumm mezején:
jobb lett volna talán, ha a gyomrunk volna koporsód,
jobb lett volna talán kikopácsoljuk szemedet, mert
hull feketén az üszögpör bársony mérge, s hull feketén
feledés; ország iszonyú feledése.*